

P. Verlaine | Pogovor Boga s človekom

Iz knjige »Modrost« poslovenil Ivan Čampa

I.

Moj Bog mi dél je: Ljubi me, moj sin, saj viš
to žarko stran in kri, ki iz srca se izliva,
nogé, ki Magdalena polne ran umiva
s solzami jih, ramé razbite, ki težiš

jih z grehi, in roké. In ko strmiš na križ,
v žebljè, žolč, gobo, zate morala vabljiva
bi biti v trpkem svetu, ki ga slà obliva,
le moja Kri, Meso in klici v paradiž.

Mar te do svoje grenke smrti ljubil nisem,
ti brat mi po Očetu in po Duhu sin,
in trpel nisem prav po pričevanju pisem?

Mar nisem jokal v stiski tvojih bolečin,
v nočeh ne brisal znoja v skrbi vedni,
ki iščeš tam me, koder sem, prijatelj bedni?

II.

In jaz nato: — Govoril duši si, o Knez.
Saj to je res, da iščem te, a brez uspeha.
Da ljubim te! Ljubezen mi pri tleh že neha,
a tvoja vedno dviga se ko silen kres.

Ti vir miru, ki si le žeji vsej uteha,
glej boj in bol, ki bolj in bolj mi vre čez jez!
Mar sled stopinj smem tvojih počastiti res
s koleni, ki skele jih sveže rane greha?

Vendàr po tebi v blodnem sramu hrepenim,
da v svojo senco bi zavil me, si želim,
a ti brez sence si, ljubezen plameneča,

o mirni vir, ljubimcem tem samo grenak,
ki se pogublajo ob njem, o žarka sreča
za vse, ki vék jim ni zaprl poljub težak.

III.

Ljubiti me je treba! Jaz poljuba mik
neskončni sem, sem ustna, sem poklop očesa,
ki govoriš o njem, o ljubljeni bolnik,
in tudi ta vročica, ki telo ti stresa.

Daj, drzni si! Ljubav se moja pnè navpik,
do kjer ljubezen tvoja bedna ne pripleza,
in nese orlu, ki je zajca ukral, nalik
do viškov te, ki draga jih rosé nebesa.

O moja jasna noč! Pogled tvoj v mesečini!
O postelj jasnih vód in luči pas v temini!
O vsa nedolžnost ta, vse poživilo to!

Besedi »Ljubi me!« — ukaz ta siloviti
kot Bog tvoj vsemogočni dal bi ti lahko,
pa hočem komaj to, da moreš me ljubiti.

IV.

Preveč, Knez! Tebe, rože čudežni razpòr,
ki v sapicah ljubezni čiste diš, ljubiti?
Ljubiti te? Oh, ne! Drhtim, ne upam si in niti
ne maram! Nisem vreden. Tebe, ki si zbor

svetniških src, ki bil si Izraelu zor
slepèč in si čebela čista, ki počiti
si v popek gre, v nedolžnosti napol razviti
naj jaz, naj jaz ljubiti mogel bi? Si nor?¹

Ti Oče, Sin in Duh! Jaz grešnik klečeplázi,
nadutež, ki po zlù, ko da bi moral, gazi
in mu v vseh čutih, tipu, vidu, sluhu, niti

okusu, vonju in — gorje! — v vsej svoji biti
ne v nadi ne v kesanju drugega ni mari
ko ljubkanje, ki v njem zgoréva Adam stari.

¹ Sv. Avguštín.

V.

Ljubiti me je treba. Norec sem, kot dél
si; Adam novi, ki strasti več starih nima,
Pariz tvoj, Sparta, Sódoma, veličje Rima,
sem bednik, ki v jedí strahotne sem zašel.

V ljubezni tvoji sem ko plamen, ki izhlapèl
brezumno bi telesnost vso za vedno v dima
ničévost ko parfum — in sem potopa plima,
ki preplavila vso hudobno bi posèv,

da vstal nekoč bi Križ moj, ki na njem sem visel,
in bi v dobrote groznem čudu te pozval,
da krotek in drhteč tedaj prišel bi k meni.

Daj, ljubi! Pusti tmino! Ljubi! Večna misel
je moja, da ljubiti, ubožec zapuščeni,
bi moral mene, mene, ki sem sam ostal.

(Dalje.)